

SEGMENT, seggmänt, n. 3. o. 5. (lat. *Segmentum*) I geometrien. Del af en cirkel, som inneslutes af en båge af periferien och en chorda.

SEGNA (e långt), v. n. 1. Blifva seg.

SEGNA (e kort), v. n. 1. (ford. *Signa*, af *Siga*, sjunka ned) Nedfalla af vanmakt.

SEGRA, v. n. 1. I. Vinna seger. Brukas både egentl. o. fig. *S. öfver, på en fiende. S. i en strid, en duell, en täflan.* (Fig.) *S. öfver sina passioner. S. öfver en skönhet*, vinna dess hjerta, komma i åtnjutande af dess ynnest.

SEGRA, v. a. 1. II. Metallurgisk operation, hvarigenom en lättsmältare metall afskiljes ifrån en svårsmältare på det sätt, att legeringen uppbettas på en lutande plan, så att den lättsmältare metallen blir flytande och nedrinner ifrån den svårsmältare.

SEGRARE, m. 5. Den, som vinner, segrar. *Blifva s. i en strid, en duell, en täflan.* — *Syn.* Segervinnare, Segerherre.

SEGRING, f. 2. Förrättningen, då bly och silfver afskiljas ifrån koppar.

SEGLITEN, a. 2. neutr. — *et.* Seg och ej lätt att slita af. — 2) (fig. fam.) Envis, ihärdig.

SEGTRÖSKAD, a. 2. Som med svårighet låter uttröska sig.

SEID, säjd, m. sing. indef. (i fornspråket) Ett slags trolldom, som under hedniska tiden utförades, och genom hvars verkningar menniskor troddes blifva beröfvade lif och helse, vett och styrka, m. m.

SEIDKONA, f. 1. (i fornspråket) Qvinna, som öfvade seid.

SEIDMAN, m. 5. pl. — *män.* (i fornspråket) Karl, som öfvade seid.

SEIGNETTESALT, sännjättsålt, n. sing. (kem.) Vinsyradt kali-natron.

SEJDLITZERSALT, n. 3. Se *Bittersalt*.

SEJLARE, m. 5. Se *Repslagare*.

SEJNFALL, n. 5. (sjöt.) Det tåg, medelst hvilket en flagga hissas.

SEJSA, v. a. 1. (sjöt.) Med sejsingar fästa tvänne tåg långs vid hvarandra. — *Sejsning*, f. 2.

SEJSING, m. 2. (skepp.) En af kabelgarn hopflätad bändsel.

SEKANT, sekänt, m. 3. (af lat. *Secare*, skära) I geometri. Så kallas den linie, som uppkommer, då den ena af de räta linier, hvilka omfatta en cirkelsektor, utdrages, tills den råkar en rät linie, som tangerar cirkeln i den andra liniens ändpunkt. — Skrifves äfv. *Secant*.

SEKEL, sék'l, n. 5. (lat. *Sæculum*) Århundrade. — *Ss. S-sgamal*.

SEKRET, -ét, a. 1. (lat. *Secretus*) Hemlig. — *S. n. 5.* En furstes sigill. — Äfv. *Secret*.

SEKRETAGE, --tåsch, n. 3. (fr. *Secretage*) 1) Den förberedning vissa slags hår undergå, för att blifva krusiga. — 2) Den beta, som dertill användes.

SEKRETERARE, m. 5. (lat. *Secretarius*) Skrifves ofta förkortadt *Sekretar*, äfv. *Sekter*, och uttalas i dagligt tal *Seckter* ell. (ännu vanligare) *Sickter*. 1) Person, som besörjer en annans brev-vexling, uppsätter för honom angelägna skrifter, o. s. v. — 2) Den, som förer protokollet vid ett sällskaps o. s. v. öfverläggningar. — 3) Titel för åtskilliga embetsmän, isynn. när deras tjänst är förbunden med mycket skriferi. — Se *Stats-, Revisions-, Protokollsekreterare*, m. fl. — *Ss. S-befattning, -syssla, -tjänst.* [Secr—.]

SEKRETÄR, --är, m. 3. (fr. *Secrétaire*) Skrif-

byrå med rätt uppstående klaff, samt draglådor innanför och under denna. [Secr—.]

SEKT, sä'ckt, n. sing. indef. oböjl. Starkt, sött vin, isynnerhet då det är pressadt af nästan torra druvor. De vanligaste sorterna deraf äro: Kanarie-, Palm-, Xeres- och Malaga-sekt.

SEKT, sä'ckt, f. 3. (lat. *secta*) 1) Samteliga bekännare af en afvikande religionslära. — 2) De som hylla samma lära, t. ex. i vetenskap. [Secr—.]

SEKTER, seckter ell. (i dagligt tal) sickter. Se *Sekreterare*.

SEKTERISK, a. 2. 1) Som tillhör en sekt och söker utbreda dess läror. *S. person.* — 2) Som tillhör sekterismen. *S-a tänkesätt.* [Secr—.]

SEKTERISM, säckteri'ssm, m. sing. Sträfvan dett åstadkomma söndring i religionssaker. [Secr—.]

SEKTION, säcktschön, f. 3. (lat. *sectio*) 1) (geom.) Afskärning. — 2) Afdelning, underafdelning. [Secr—.]

SEKTOR, sä'cktårr, m. 3. (lat. *Sector*) Del af en cirkel, som inneslutes af tvénne radier och den båge af periferien, som dessa omfatta.

SEKULAR, --är, a. Se *Sekularisk*. Brukas i sammansättningar, t. ex.: *S-fest*, sådan fest, som firas hvart hundrade år; *S-geni*, snille, sådant som uppträder blott en gång i hvarje århundrade. [Sec—.]

SEKULARISATION, ----tschön, f. 3. Förvandling af kyrkan tillhörigt land till verldsligt. [Sec—.]

SEKULARISERA, v. a. 1. (fr. *Séculariser*, af lat. *Sæculum*, äfv. det verldsliga) Förvandla ett kyrkan tillhörigt land till verldsligt. — *Sekularisering*, f. 2. [Sec—.]

SEKULARISK, a. 2. Som sker eller infaller hvar hundrade år. *S. uppfinning.* [Sec—.]

SEKULARITET, ----ét, f. 3. En kyrkas eller ett klostres domsrättighet i verldsliga mål. [Sec—.]

SEKUND, -ünd, m. 3. (lat. *Secundus*) 1) En sextiondedel af en minut. — 2) (fäktk.) Andra sättet att gifva en stöt. — 3) (i musik) Andra tonen ifrån grundtonen. [Sec—.]

SEKUNDA, sekünnda, f. 1. (lat. *Secunda*) 1) Andra klassen i en skola. — 2) (boktr.) Den sidan af ett ark, der 2:dra kolumnen tryckes. [Sec—.]

SEKUNDAN, sekundån, m. 3. Skolgosse, som går i andra klassen. [Sec—.]

SEKUNDANT, sekundänt, m. 3. 1) En, som biträder (sekunderar) en annan vid en duell. — 2) Den, som försvarar, främjar en annans sak. [Sec—.]

SEKUNDAVEXEL, sekündavä'x'l, m. 2. pl. — *vexlar.* (handelst.) Kopia af en vaxel.

SEKUNDCHEF, sekündschä'f, m. 3. Andre chef, t. ex. för ett regemente.

SEKUNDERA, v. a. 1. (lat. *Secundare*) Biträda, hjälpa, understödja. [Sec—.]

SEKUND-LÖJTNANT, sekünd-lö'jtnant, m. 3. Andre löjtnant.

SEKUNDUR, sekündür, n. 3. Ur, som visar sekunder.

SEKUNDEVISARE, m. 5. Visare, som på en urtafla visar sekunder.

SEKUNDÄR, sekündär, a. 2. (lat. *Secundarius*) Af andra rangen; efterföljande; underordnad. [Sec—.]

SELA, v. a. 1. *S. ell. s. på*, lägga sele på. *S. åf, se Afsla.*

SELDON, seldón, n. 5. Se *Sele*.